משל ונמשל...

"ויקרא אל משה" (ויקרא א, א).

"אל"ף דויקרא זעירא, שמשה היה גדול ועניו לא רצה לכתוב אלא "ויקר", לשון מקרה, כאילו לא דיבר הקב"ה עמו אלא בחלום, כדרך שנאמר בבלעם, כאילו לא נראה לו ה' אלא במקרה. ואמר לו הקב"ה לכתוב גם האל"ף. ושוב אמר לו משה מחמת רוב ענוה שלא יכתבנה אלא קטנה יותר משאר אלפי"ן שבתורה, וכתבה קטנה" (בעל הטורים).

ענותנותו של משה.

כאשר אדם שולח מתנה לחברו קיימות שתי אפשרויות. כאשר הוא שולח מתנה לחברו כדי להנותו - אין הבדל לשולח מיהו השליח המוביל את המתנה. רצונו היחיד הוא שידידו יקבל את מתנתו. אולם אם המשלח מבקש לגרום הנאה גם לשליח, כגון, שהוא מכבדו בשליחות מכובדת או כדי לתת לו את שכרו, במקרה זה הוא מעוניין שדוקא אדם מסוים יהיה שליחו ולא אחר.

עפ"י משל זה מסביר **רבי צבי מליסקא** את המילה "ויקרא" שיש בה א' זעירא ובבעל הטורים ביאר שמשה רבנו כתב את האות זעירא. משה רבנו בענוותנותו לא ראה את עצמו ראוי לתת את התורה לבני ישראל. לכן, הוא לא רצה לכתוב כלל את האות אל"ף, הוא רצה לכתוב "ויקר", שמשמעותה היא שלאו דוקא הוא היה הראוי לקריאתו של הקב"ה, אלא היה זה רק בבחינת "ויקר", כמקרה בעלמא. אולם הקב"ה ציווה עליו לכתוב את האל"ף כדי להודיע שכשם שעלה במחשבתו לתת את התורה דוקא לדור המדבר שהוא דור דעה, כך גם היתה כוונתו שדוקא משה רבנו יהיה השליח לתת את התורה לישראל מפני מעלתו של משה, וכן כדי לתת לו שכר טוב עבור עמלו.

משה רבנו בענוותנותו כתב אמנם את האות א', כאשר נצטווה, אולם הוא כתב אותה א' זעירא.

שיעור מוסף מדי יום ע"י מורנו פאש - הישיבה והכולל.

בס"ד. 18.40 **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

* **ביום שישי בבוקר** שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה: 12.30 - 11.15 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה.
* **בליל שבת** שיעור בשעה: 21.30 - 20.30.
* **וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות ציצית/תפילין סימן **כ"ה,** עם הסברים למעשה ע"י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה).
* **בשבת** בין השעות: 16.00 - 15.30 - שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש **הרמב"ן,** ע"י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 16.00 תפילת מנחה.

הציבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

דבר המערכת.

לכל אחינו "בית ישראל" עליה בתורה ויראת שמים, וחורף בריא ושמח.

המעוניינים לזכות לתרום ל"זכוי הרבים", ע"י הוצאת עלון זה לאור, ע"י תרומה לישיבה בסך - 200 ש. עם אפשרות לפרסום, לעלוי נשמת או להצלחה בכל הענינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט"ל - 0527-182434

המעוניינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בנק הדואר – 2598156 תזכו למצוות.

עמוד התפילה...

*** אי"ה מדי יום מתקיים מנין בשחרית יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים. הצבור היקר והקדוש מוזמן.**

קורבנות ב: 6.55. ישתבח ב: 7.30.

*** וכן מדי שבת, קורבנות ב: 7.15.**

אבות ובנים

אי"ה מדי מוצאי שבת קודש, אחר תפלת ערבית שבמוצאי שבת קודש, מתקיים לימוד של אבות ובנים בבית מדרשנו, הצבור הקדוש מוזמן לטעום ולהגדיל תורה ולהאדירה.

בס"ד, שיעור תורה בקרית חיים...

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה שליט"א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

רואים ישועה והצלחה!!!

המעוניינים לתרום לאחת מהמוסדות **הישיבה - לעלוי נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזווג הגון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל הענינים, התרומה לישיבה** בסך - 200 ש"ח. **ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי דמיטב. לתיאום בט"ל: 9847363 - 04.**

או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - 2598156.

זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

יום	עלות השחר	טליתין/ ותפיליו	נץ
ש	4:41:45	5:04:00	5:54:15
א	4:40:30	5:02:45	5:53:00
ב	4:39:15	5:01:15	5:51:30
ג	4:38:00	5:00:00	5:50:15
ד	4:36:30	4:58:45	5:49:00
ה	4:35:15	4:57:30	5:47:45
ו	4:34:00	4:56:00	5:46:30
ש	4:32:30	4:54:45	5:45:00
א	4:31:15	4:53:30	5:43:45
ב	4:29:45	4:52:00	5:42:30
ג	4:28:30	4:50:45	5:41:15
ד	4:27:00	4:49:30	5:39:45
ה	4:25:45	4:48:00	5:38:30
ו	5:24:15	5:46:45	6:37:15

א"ה, בבית מדרשנו מתקיים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת "ויקרא, צו"

השיעור בכולל ערב לקהל הקדוש.
* שיעור הכנה מ: 21.00 - 20.30.

* ומהשעה: 22.00 - 21.00 שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה, במסכת חגיגה

שמירת הלשון

* מדי יום חמישי בערב בשעה: 21.45 אי"ה יתקיים שיעור מוסר בעניני **שמירת הלשון**.

אחר תפילת שחרית **שיעור בהלכה** ע"י מורנו ראש הישיבה **או"ח טור וב"י, ומ"ב.**

מנחה: 12.40.
ערבית ראשונה: 19.05.
ערבית שניה: 22.00.

בס"ד

עלון 699

חכמה ומוסר

ד' שבוע

מקור הברכה

עלון בעניני פרשת השבוע, מוסר, הלכה, ואגדה. בראשות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה הגבוהה לבוגרי ישיבות קטנות מצטיינים וכולל אברכים - **"חכמה ומוסר"**. פעיה"ק רכסים ת"ו, רח' התאנה 2 טל' - 9847363 - 04.

ויקרא

שבת זכור, מוציאין ב' ספרים.

* **מפטירין**: ויאמר שמואל שמואל א ט"ו
* **והאשכנזים**: כה אמר שמואל א ט"ו.
* סוף זמן ברכת הלבנה, שבוע הבא, יום חמישי עד השעה 22:13.
* אי"ה, פורים יחול, בשבוע הבא, בימים חמישי ושישי.

זמני הדלקת נרות שבת

חיפה : 5 : 14
תל אביב : 5 : 23
ירושלים : 5 : 06

יציאת השבת

חיפה : 6 : 23
תל אביב : 6 : 23
ירושלים : 6 : 22
ר"ת חיפה : 6 : 58
ר"ת תל אביב : 6 : 59
ר"ת ירושלים : 6 : 59

פרשת ויקרא.

"שני סלי הפירות"

ויקרא הוא ספר "תורת כהנים" ומעשה הקרבנות. בהגדה של פסח מדים אנו על שורה של טובות כפולות ומכופלות עד לשיא ולפיסגה: "ובנה לנו את בית הבחירה, לכפר על כל עוונותינו" בקרבנות שיוקרבו שם, הקרבנות עליהן נלמד בפרשת השבוע.

ושאל גאון עוזנו מרן החיד"א זצ"ל: מאחר שעבודת בית המקדש כיפרה על כל העוונות - מדוע נענשו ישראל בחורבן ובגלות, והרי עוונם נמחל בקרבנותיהם? המבקש לידע את תשובת מרן החיד"א, יעיין בהגדת "פניני החיד"א". כאן נענה על השאלה בסיפור מעשה שהובא בספר "אוהל יעקב".

מעשה באיכר ששלח את פרותיו לרעות באחו. באו וסיפרו לו שהפרות פלשו לשדותיו של הפריץ, שהורה להחרימן ולהביאן למכלאותיו. חשכו עיניו של האיכר: הפרות היו אוצרו, כמעט כל רכושו! מה יעשה, כיצד ישיב לעצמו את פרותיו. והלא הפריץ רודן הוא, דברו חוק, ובפני זעמו מי יעמוד! הלך ושאל בעצת חבריו. אמרו לו: "הרגע! בשבוע שעבר ארע מקרה דומה, פרותיו של פלוני פלשו לשדות הפריץ והוחרמו. מה עשה, עלה לטירת הפריץ ודורון בידו, טנא מלא פירות, והפריץ התרצה והשיב לו את הפרות!"

אורו פניו של האיכר. מיהר ונטל טנא ענק, גדשו בתפוחים גדולים, נשאו על כתפו ועלה אל הטירה. למשרת שפתח בפניו את הדלת אמר: "דורון לפריץ". הצטודד המשרת והניחו לעבור. הניח האיכר את הטנא על המרבד ויצא מהטירה. שם פניו אל מכלאות הבקר ודרש את פרותיו. הממונה, שראהו בא מן הטירה, בטוח היה שהסדיר שם את ענייניו. הוציא לו את הפרות והאיכר נהג אותן לביקתתו שמח וטוב לב. כעבור שעה קלה ירד הפריץ מחדרו ופניו קדרו למראה הטנא שבחדר המבוא. "מה זה", שאל. "פלוני האיכר הניחו, ונטל את פרותיו המוחרמות", ענו לו.

עיניו של הפריץ ירו ניצים: "חוצפה שכזו! מהרו, קחו את הטנא ולכו לביקתתו, החרימו את כל בהמותיו וריגמו אותו בתפוחים אלו!" משרתי הפריץ הגיעו לביקתתו של האיכר העולז, והשביתו את שמחתו. החרימו את פרותיו וכפתוהו לכלונסאות הגדר כדי לרוגמו בתפוחיו. "עיצרו", קרא בתחנונים, "זהו משגה, קרתה כאן טעות, אני יכול להוכיחה! הביאוני בפני הפריץ והכל יתברר אל נכון!"

נבוכו המשרתים, נטלוהו עימם אל הפריץ. כשראהו, בערה חמתו. "השליכוהו לבור הכלאז!" ציוה בחרון אפו. ידיים חסונות אחזו באיכר, שזעק במחאה: "אדוני הפריץ, זהו יחס של איפה ואיפה, משוא פנים ואפליה! לפני שבוע רמסו פרותיו של פלוני את שדותיך, ותמורת טנא פירות שיחררת את פרותיו. ועכשיו, שהבאתי גם אני טנא פירות, מחרים אתה את פרותי ומצווה לרגמני בפירות, ולהשליכני אל הבור! איפה הצדק, היכן היושרז!"

עמדו המשרתים מהססים והמתינו לתשובתו של הפריץ, שענה: "איך לא תבין! הפרות הוחרמו כדין. הן פלשו לשדותי וגרמו נזקים. חברך הבין את גודל אשמתו, בא והבטיח שישגיח על העדר. התנצל על הנזקים, והציר שהמקרה לא יישנה. ביקש סליחה והביא דורון - נתרציתי לו, ושיחררתי את בקרו. אבל אתה, בתחילה פלשו פרותיך לשדותי, מעשה בעל בית. לאחר מכן עלית לכאן והנחת על המרבד את סל הפירות, מעשה בעל בית. מכאן פנית אל המכלאות ודרשת את הפרות, מעשה בעל בית... ובכן, אני אוכיח לך מיהו כאן בעל הביתז!"...

והנמשל - הקרבנות הן אות לריצוי, להבעת הכנעה וכפיפות, ואם כך יביאום יעוררו רחמים והתרצות, יביאו לקירבה ומאור פנים ויכפרו על כל עוונותינו. אבל ברגע ושהשתרשה הנחה מוטעית שהקרבנות נותנים כביכול היתר לחטוא, אזי "למה לי רוב זבחיכם, יאמר ה'!" ואדרבה, עלולים הם לעורר חרון אף, בזמנינו, התפילות הן במקום הקרבנות. אך טעות היא לחשוב שאפשר להתנכר לבורא מחוץ לבית הכנסת, ולמחות הכל בשעה של תפילה! לבוא לבית הכנסת ביהירות, מעשה בעל בית. לשוחח בו שיחת רעים, מעשה בעל בית. לחלום בשעת התפילה, מעשה בעל בית... להיפך, שעת התפילה צריכה להיות שעת הכנעה. לבוא שעריו בחרדת קודש "ויירגש ויירתע עצמו בהיכנסו לבית הכנסת מרוב פחדו" על התפילה להביא לתוספת קירבה גם בשעות שבין תפילה אחת לשניה!

צו

* **מפטירין**: כה אמר ירמיה ז'.

זמני הדלקת נרות שבת

כניסת השבת

חיפה : 5 : 19
תל אביב : 5 : 28
ירושלים : 5 : 11

יציאת השבת

חיפה : 6 : 28
תל אביב : 6 : 28
ירושלים : 6 : 27
ר"ת חיפה : 7 : 04
ר"ת תל אביב : 7 : 04
ר"ת ירושלים : 7 : 04

פרשת צו.

"הדרך אל האור"

מי שלא טוב לו, שיקום. כולם קמו, אפשר לשבת. זה בסך הכל הוכיח, שכולם אנושיים. כך יצר הבורא את האדם, שלא יהא שבע רצון: "וגם הנפש לא תמלא". "אין אדם יוצא מן העולם, וחצי תאוותו בידו. יש לו מאה, רוצה מאתיים. יש לו מאתיים, רוצה ארבע מאות". תכונה היא, שהוטבעה בנו כדי לשאוף לעוד ועוד. ברוחניות. "אוהב כסף לא ישבע כסף", אבל חז"ל דרשוה: "אוהב מצוות לא ישבע מצוות", ופיתגם שגור הוא: "לשיפור, אין שיעור".

אבל רוב האנשים לא נושאים עין לשיפור גרידא, רובם חווים מצוקה אמיתית בתחומי חיים שונים. אם בבריאות לקויה, אם בפרנסה דחוקה, ואם בחיי המשפחה והחברה. האם גזירת שמים היא? ודאי! היש דרך להעבירה ולהמתיקה יש וישי מה היא?

ובכן, כדי לדעת כיצד להעביר רוע הגזירה, יש להבין בראשונה את סיבתה. וסיבתה, אחת. אחת ויחידה: "כל חיסרון, אינו אלא העלם טובו יתברך והסתר פניו. ונמצא, שהארת פניו יתברך וקירבתו תהיה השורש והסיבה לכל שלימות שתהיה, והסתר פניו - השורש והסיבה לכל חיסרון", "כי הנה אור פני מלך - חיים ודאי, והסתרו - הוא מקור כל רע". ומה גורם להסתר פנים? מקרא מפורש הוא: "הן לא קצרה יד ה' מהושיע, ולא כבדה אזנו משמוע. כי אם עוונותיכם היו מבדילים בינכם לבין אלקיכם, וחטאותיכם הסתירו פנים מכם משמוע". משל למה הדבר דומה? לבני עיירה נידחת, הממוקמת במקום צחיח בין אדמות טרשים. היבול מועט ודל, ויוקר החיים מבהיל. עשיר אחד איווה לו את העיירה למושב. בנה שם טירה, ובחסדו כי רב חילק בין התושבים את עבודות התחזוקה כשהוא קוצב להם משכורת ביד רחבה: זה ישקה ערוגה, זה יגזום את הגדר החיה, זה יגרוף את עלי השלכת. אם כה יעשו, יחיו ברווחה. אם יתריס אחד וישחק 'ברוגז' עם העשיר, יפנה לו עורף. למי הוא מרע, את מי הוא מעניש.

ההמשך בעמוד הבא.

אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).

המשך לפרשת: צו.

למי יוכל לבוא בטענות על עניו ודחקו!...

אם כן, המשימה העיקרית שלנו, היא לזכות באור פני מלכנו, שבו תלוי כל אושרנו: "ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך, כי באור פניך נתת לנו ה' אלקינו תורה וחיים, אהבה וחסד, צדקה ורחמים, ברכה ושלום", מבקשים אנו בחתימת תפילת העמידה. "אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא: אין לנו אלא הארת פניך. שנאמר: אלקים צבאות השיבנו, האר פניך ונוושעה!"

עכשיו, שיודעים אנו למה עלינו לשאוף, מה הדרך להחלץ מכל רעה ולהגיע לכל טובה, שואלים אנו את עצמנו: כיצד עושים זאת. איך זוכים לאור פני ה', לטובו וחסדו. והתשובה מצויה בידינו. "כי אם עוונותיכם היו מבדילים בינכם לבין אלקיכם, וחטאותיכם הסתירו פנים מכם", הרי אין פשוט מזה: הסירו את המחיצה, את המסך המבדיל. חידלו לחטוא!

אין קל מלומר זאת, אבל כיצד מיישמים זאת בפועל? תתפלאו, אבל גם לכך יש תשובה! ואלו דברי המקובל האלוקי, רבינו הרמח"ל זצ"ל: "ידיעת האמת מחזקת הנשמה, ומרחיקה ממנה את היצר ודאי! ואין דבר המחליש הנשמה לפני היצר, כחסרון הידיעה". והדברים תמוהים: ודאי וודאי יש דברים רבים שאיננו יודעים. אבל הן כה הרבה יודעים אנו, ונכשלים! יודעים שאסור לרכל, יודעים שאסור לדבר בגנות אדם מישראל, לספר לשון הרע. שאסור לשקר, שיש להזהר בריגשות הזולת וברגישותו. שיש להאיר פנים, לעזור בבית. שאסור לכעוס ושאין להתגאות. יודעים, והייצר בתוקפו!

אך זה מה שקורה כשלא מצטטים עד הסוף: "...ואם היתה הידיעה רחבה ועומדת על לב בני האדם, לא היו חוטאים לעולם. ולא היה אפילו היצר הרע מתקרב אליהם ושולט עליהם, כמו שאינו שולט במלאכים!" זה הסוד וזה הרז: יודעים, ודאי שיודעים, אבל הידיעה אינה רחבה ואינה עומדת על הלב! כי לא די בקיום הכתוב "וידעת היום", אלא בהמשכו: "והשבות אל לבבך". "ושמתם את דברי אלה על לבבכם".

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: נז.

יש דבורים שאדם מבטא אותם בצורה טבעית, והדבורים האלה משפיעים הרבה, ומה שאדם מתכנן לדבר זה עוד פרשה, הילדים הם צלמים נפלאים, הם קולטים בדיוק מתי אתה משחק, והם מבינים למה אתה דורש את הדרשות האלה, אבל מה שאתה מדבר בצורה טבעית זה הדבר שמשפיע הכי הרבה על הילדים.

לדוגמא, אדם רואה דבר טוב, והאדם מחמיא לזה מכל הלב, או שאדם רואה איזה דבר רע ואותו אדם סולד מזה מכל הלב, עד שהוא מרגיש דחיה, הילד מרגיש יפה את היחס של האבא, הוא קולט את זה יפה, וזה נכנס לו לתוך תוכו, כי שם האבא התבטא 'טבעי'. יוצא, שהעבודה שלנו באמת היא להיות חיוביים טבעיים ולא שליליים.

יש אנשים שהם לא מדברים הרבה בבית, ואעפ"כ הבית שלהם הוא נפלא. הסיבה לכך היא, שהם בעצמם אנשים נפלאים, הם לא צריכים לדבר. כשאדם עושה מעשים שסותרים את הדיבורים שלו, הדיבורים שלו לא נותנים הרבה. הילדים הנופלים אומרים את זה, שדווקא מה שדיברו בבית הרבה דווקא באותם נושאים הילדים היו הכי גרועים. הסיבה לכך היא, שאם ראו צורך לדבר על כך הרבה בבית זה סימן שהיתה בעיה (בהרבה פעמים).

זה כמו אחד שמבטל כל הזמן את האלילים... אם הילדים רואים את האבא בכל מיני עניינים חיובי כבר לא צריכים לדבר על כך בבית, כי ה' נטע באדם טבע שהוא 'מעתיק', זה נקרא בפה העולם 'חיקוי', ואת מה הילד מפנים בלב הכי הרבה, את מה שהכי הרבה היה חשוב להורים!

האח הגדול הוא גם דמות מאוד חשובה. בהרבה משפחות זה ככה. אם האח הגדול הלך בדרך הטובה כל המשפחה הולכת אחריו. בהרבה בתים כשהאח הגדול נפל, הכל נופל אחריו. לכאורה זו קושיא גדולה, איך הילדים נמשכים אחרי האח הגדול ולא אחרי האבא והאמא?

התירוץ הוא פשוט לגמרי, את האבא והאמא הם רואים כאנשי עולם אחר, דור קודם, עם דפוסי חיים ותכלית ומטרות, הוא אומר האבא הזה רוצה לזכות לעוה"ב על ידי, והרבה פעמים כל מה שהוא מחפש בי זה שאני יהיה החפצא דמצווה שלו, ואני לא מוכן תמיד לנדב את עצמי להיות החפצא דמצווה שלו, וזה גורם שיש לו הסתיגות מסוימת מהאבא.

אבל לגבי האח, הוא מרגיש שהאח נמצא איתו באותה ספינה, ממש באותה ספינה, וביחוד שהאח עמד גם כן תחת ההשפעה של ההורים ובכל זאת הוא מתנהג בצורה לא טובה, ואם האח הקטן מחזיק מהאח הגדול 'כחכם', אז הוא אומר, הנה, כמה שדיברו אבא ואמא עם אחי הגדול אעפ"כ הוא מתנהג בצורה לא טובה, עם כל החכמה שלו הוא מבין שלא כמו שההורים מדברים צריכים לנהוג, ולכן נגררים, וזה גורר בצורה נוראה, ה' ירחם.

לכן מאוד חשוב להצליח עם הילד הראשון. אם זו בת עם בנים הבת לא כל כך משפיעה, אבל כשזה בן גדול ואחריו יש בנים או בת ואחריה יש אחיות קטנות הם מושפעים מאד, ולכן צריכים לדעת שצריכים להשקיע הרבה בתפילה.

מספרים שאחד בא אצל אחד מהגדולים לשאול על חינוך הילד שלו, ואותו גדול אמר לו, שההורים היו צריכים להתחנך על כך עוד לפני שהילד נולד. יוצא, שההורים צריכים להתחנך, והם צריכים להתחנך עוד לפני יצירת הולד, כי מעבירים לילד בתורשה הרבה דברים, ואדם יכול לראות את זה. חוקרים במדע, האם זה עובר בתורשה או לא, אנחנו רואים בעינים שזה כן עובר בתורשה והדברים פשוטים לגמרי. והדברים עוברים לא רק מהאבא אלא גם מהסבא ומהאבא של הסבא.

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.

בס"ד **מצא את המסתתר**

לפרשת צו

ללא פרסים

מצא 18 מילים מן הפרשה. במאוזן, במאונך ובאלכסון.

מצא מימרה מסתתרת.

ש	ת	ע	ק	ל	ש	ע	ו	ת
ע	י	ו	ת	ר	מ	ת	ל	ע
ה	ל	ע	ל	ה	ו	צ	י	א
מ	ת	א	ת	מ	נ	ע	ה	מ
ו	ה	י	ה	ו	ד	י	ז	ז
ר	ק	ר	מ	נ	ע	ב	ח	ב
ת	ה	ג	ל	ו	ת	מ	ל	ח
ק	ע	מ	א	ש	ר	ח	ע	ה
ט	ת	ל	ה	ו	צ	י	א	ת
ר	מ	א	ת	מ	ע	נ	מ	ב
נ	ה	ג	ל	ו	ת	ב	ג	מ
מ	ל	ב	ו	ש	ר	פ	ע	י
י	ל	מ	ע	ת	ג	ש	ל	א
מ	ה	י	ה	ו	ד	י	ת	ל
ל	ת	א	ל	ע	נ	ת	מ	מ
ש	נ	ל	נ	כ	נ	נ	ח	ע
צ	ע	מ	ת	ו	ח	ע	ב	ת
ס	ש	צ	פ	ה	צ	ת	ז	צ
י	ע	ה	ת	א	ט	ח	ע	נ

מנחה	שמן	זבח
פגול	כליל	חרש
מרק	תקטר	חטאת
תנופה	מזבחה	תרומה
חלב	חזה	שלמים
פרשו	מלאים	ניחח

האם מצאת את המשפט:

קל יותר להוציא את היהודי מן הגלות מאשר להוציא את הגלות מלבו של היהודי

מאת : אמרות הצדיקים

בס"ד

מעוניין בחופשה לשעות: קח פסק זמן...

הבוקר/ צהרים/ערב ?

או שבת איפוח?

בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים.

בנשיאות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה.

לפרטים : הרב נתנאל יהב , טל' : 7124735 - 052 .

* שבתות האירוח מיועדות רק לרווקים.

בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.

בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכנ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.

מעשיות

בעל "בית הלוי" מבריסק זצ"ל והרבי מקוידינוב...

מסופר, שחותנו של הגאון בעל "בית הלוי" מבריסק זצ"ל נמנה על חסידי מקוידינוב. פעם ביקר הרבי מקוידינוב זצ"ל בבית חסידו, והלה השתבח בפניו בחתנו העילוי המתמיד, השוקד על תלמודו יומם ולילה. הביע הרבי רצונו להכירו. נכנס לחדר לימודו של האברך, ומצאו מעיין בשולחן ערוך. התעניין: "באיזה סימן אתה אוחז?" אמר לו. השתאה הרבי: "עד לשם הגעת? הלא נצטווינו ללמוד על מנת לעשות, עם הסימן הראשון כבר סיימת?"

והתכוון לדברי הרמ"א בתחילת השולחן ערוך: "שויתי ה' לנגדי תמיד הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלקים"...

ענה האברך: "אמנם כן, אך קושיא אחת נותרה לי באותו ענין"... אמר הרבי: "הבה ונשמע".

פתח ה"בית הלוי" ואמר: "הרמ"א כותב שם, שכאשר ישים האדם אל לבו שהמלך הגדול ברוך הוא אשר מלוא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה במעשיו, מיד יגיעו אליו היראה וההכנעה בפחד ה' יתברך ובושתו ממנו תמיד - מנסה אני ליישם את הדברים, ואיני זוכה למימוש ההבטחה ש'מיד' תיפול עלי הרעדה ואחוש בהכנעה. עמל רב עלי להשקיע עד שאני זוכה לכך. קביעה זו, ש'מיד' יגיעו אליו היראה וההכנעה, נותרה אצלי ב'צריך עיון'..."

ענהו הרבי על אתר: "משה אמת ותורתו אמת. אבל הבטחת הרמ"א היא 'כשישים האדם אל לבו'. את העמל הרב אתה משקיע כדי להחדיר את הידיעה אל הלב, אבל משהיא מגיעה אל הלב - פועלת היא מיד!"...

אכן, זו נקודת התורפה שלנו: הלב האטום. הידיעות נותרות במוח. דואג האדומי היה 'גיבור בתורה', כך העיד עליו הבורא יתברך עצמו! ותורתו לא הגינה עליו, חלקו בין אלו שאין להם חלק לעולם הבא. ומדוע, כי 'תורתו של דואג, מן השפה ולחוץ'. המוח היה המחשבה, והפה מדפסת. אל הלב לא חדרה. "טינא (טיט ורפש) היתה בליבו".

יודעים הרשעים שדרכם למיתה, ויש להם חלב (שיכבת שומן) על כסלם (על כליותיהם. שהכליות יועצות), ואינו מניחם לחזור בתשובה.

הלכות: זכר מחצית השקל.

המעות של מחצית השקל שציותה התורה לתת, היו לצורך קניית קרבנות התמיד שהקריבו בבית המקדש בכל יום, ואמנם גם היום בעוונותינו הרבים שחרב בית המקדש, נוהגים לתת סכום זה, אך נזהרים לומר שהוא '**זכר**' למחצית השקל, ולא מחצית השקל ממש. וגם הנשים יתנו 'זכר למחצית השקל'. (קא, קה).

זמן הנתינה מראש חודש אדר [ובשנה מעוברת מראש חודש אדר ב'] מתחיל הזמן של נתינת 'זכר למחצית השקל'. ולפחות ישתדל לתת קודם קריאת המגילה, כמו שדרשו חז"ל (מגילה יג ע"ב): "גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שעתיד המן לשקול שקלים על ישראל, לפיכך הקדים הקב"ה את שקלי ישראל לשקליו". (קא)

מאיזה גיל? מגיל עשרים שנה, יתנו 'זכר למחצית השקל'. וטוב להחמיר ולתת כבר מגיל שלוש עשרה. וטוב לתת גם עבור ילדיו הקטנים. [כיון שנותנים את הכסף לצדקה, ורומזים בזה מה שאמר הקב"ה הקדימו שקליכם לשקליו של אותו רשע המן, והלוא גם הנשים והילדים היו באותו הנס, לכן נותנים גם כנגדם.] (קד, קה).

הסכום מטבע של 'מחצית השקל' הוא 9 גרם כסף טהור, לפי מחיר הכסף הגולמי מדי שנה בשנה. [מחצית השקל בשקל הקודש הוא: 2 דינרים, וכל דינר הוא משקל מיתקאל, שהוא דרהם וחצי (כסף משנה הלכות כלי המקדש פ"ב ה"ג), ו-2 דינרים הם: 3 דרהם. וכל דרהם הוא: 3 גרם, בסה"כ: 9 גרם. ובשנים האחרונות סכום זה נע בין 18 ₪ ל-25 ₪]. ורשאי לתת גם חפץ בשווי זה. (קב, קג).

הרוצה לתת יותר מהסכום הנדרש, רשאי לתת כמתנת ידו כדי להרבות תורה, צדקה וחסד, ותבוא עליו ברכה. ומאידך, מי שמצבו הכלכלי קשה, די שיתן מטבע של חצי שקל [50 אגורות] המצוי כיום. (קד).

מעשר כספים = מדה בינונית ראוי ונכון לכל אדם [במשך כל ימות השנה] להפריש מרווחיו לצדקה. ויש לדעת, כי הנותן מעשר כספים, דהיינו 10% מכל הרווחים, זו היא מדה בינונית בצדקה, אך מצוה מן המובחר לתת חומש [20%]. והנותן פחות ממעשר, הרי זו עין רעה. כמבואר כל זה בשלחן ערוך הלכות צדקה (יורה דעה סימן רמט סעיף א).

אין לתת מעות של 'זכר מחצית השקל' ממעשר כספים או מהחומש. אולם אם כשהתחיל לתת את המעשר או החומש, אמר שנוהג כן 'בלי נדר', ועתה מצבו הכלכלי קצת קשה, רשאי לתת ממעות אלו. (קד).

למי נותנים? את הכסף, נותנים למוסדות של תורה שמגדלים בהם תלמידי חכמים, שזה מהווה כתחליף לקרבנות שהיו מכפרים על עם ישראל בזמן בית המקדש. ואדרבה אמרו חז"ל (מגילה ג ע"א): "גדול תלמוד תורה יותר מהקרבת הקרבנות". ובמדרש מסופר על רבן יוחנן בן זכאי שהיה מהלך בירושלים ורבי יהושע תלמידו היה מהלך אחריו, וראו את בית המקדש חרב, אמר רבי יהושע אוי לנו על בית המקדש שהוא חרב, שבו היו מתכפרים עוונותינו. אמר לו רבן יוחנן בן זכאי: בני, אל ירע בעיניך, יש לנו כפרה אחרת שהיא כמותה, והיא תלמוד תורה וגמילות חסדים, שנאמר (הושע ו ו): "כִּי חֶסֶד חָפַצְתִּי וְלֹא זָבַח, וְדַעַת אֱלֹהִים [תורה] מֵעֹלוֹת". וכל המשתדל להיות עושה ומְעַשֶׂה בהרמת קרן התורה ולומדיה, יזכה לראות בהרמת קרן ישראל. (קה).

ההמשך יובא בעוד כשבועיים אי"ה.